

MARKÓ BÉLA

Bent

Mi van benne? Mi bánt úgy engem benne?
(Babits Mihály: A világhosság udvara)

Mint egy világítóaknában,
kifordított égbolt,
végtelen Möbius-szalag.

Mennyország üres tartóoszlopa,
madárürülék bűze,
befőttes üvegek a kamrában.

Fent fénydugó,
Isten kihúzza, csordultig tölti
fekete éjszakával.

Azután milyen lesz?
Körbetapogatom a falakat,
de nincsen olyan, hogy kívül.

Éhség

*Frida Kahlo-kiállítás,
Magyar Nemzeti Galéria,
2018. július 7 – november 4.*

Járkálunk fel-alá Frida Kahlóban,
de már kiettek belőle mindent,
se vér, se genny, se könny a falakon.
Csak vérpiros nap és gennysárga hold,
csak szénfekete boltívek a szemüreg fölött.

Megállunk a fejében, a hasában,
hosszan elidőzünk a méhében,
mielőtt szétnyitott ágyékából kicsusszanunk,
és éhesen hunyorgunk a délelőtti fényben.

Ilyen egy belülről kitisztított,
képekkel teleaggatott test,
hiszen a templom sem Isten háza,
és nem is maga az Isten,
hanem ami megmaradt belőle
a közös lakoma után.

Kés

Ebéd után a verandán
csillogó evőeszközök, ételmaradék.
Félrebillent kés az összegyűrt asztalkendőn.

Éppen az élére száll
egy idetévedt káposztalepke.
Mevágja magát, gondolom akaratlanul.

Pedig dehogy.
Nyugodtan elfér rajta.
Csak áll ott, finoman lebeg a szárnya.

Így álltam én is a kőkerítésen,
mielőtt beugrottam volna a földön heverő,
aransárga körték közé a kertbe.

Több

Nem kevesebb, hanem több.
Több idő fogmosásra.
Több idő borotválkozásra
és öltözködésre.

Több ránc, több ébrenlét, kevesebb alvás.
Több megállás, több visszafordulás.

Kevesebb rím, kevesebb kép.
Több kérdés, kevesebb felelet.
Több beletörődés.

Puha sötétség.
Puha víz.
Puha szárnycsapások messze.

Születésem után sok-sok évtizeddel
visszajön a halál,
mint a postagalamb.

Valóság

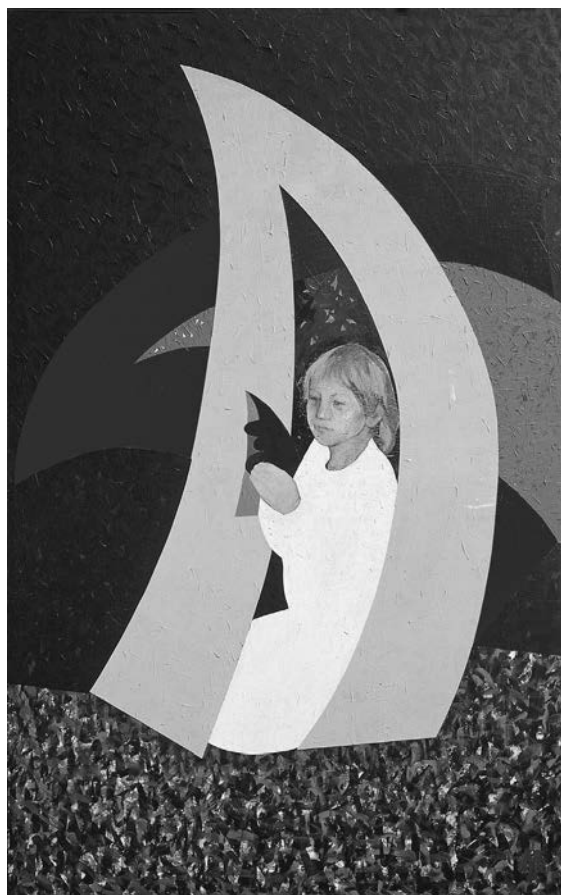
A kitakart, érthetetlen szerkezetet
elgörbülő küllőivel döfködi a nap.
Beleütközik egy-egy nedves ágba.

Néhány lépésnyire onnan
színes levélkupac világít,
mint összegyűrt pizzama az ágyon.

A test csupán madárfütty,
szeszélyes minta,
folyton vibráló árnyék.
Eltűnik előbb-utóbb.

Nem a lélek hiányzik,
hanem az ugyanúgy hallható
és látható valóság.

Hangtalanul sodorja a szél a köveken
az apró sárga medálokat.
Még sincs halál, csak leválik
a tárgyacról a sugárzás.

AKNAY JÁNOS: HOLDLEÁNY, 1986